

om, at Meningen med hele Historien er den, at man ikke vil behandle Sagen, den skal lægges til Side Nar efter Nar, maa ikke komme over i det andet Ting. Jeg ved ikke, om den højtærede Krigsminister mener, at det Svar er rigtigt — i alt Fald finder jeg Anledning til at gentage Spørgsmaalet og vil da helst have, at den højtærede Krigsminister i Stedet for at henvise mig til at ranjase mit Hjerte, vil ranjase sit eget Hjerte og svare derudaf. — I alt Fald maa det vistnok erkendes, og jeg haaber erkendes fra alle Sider, at Landstinget har været saare uheldigt med Behandlingen af denne Lov hidindtil. De foreliggende Kendsgerninger bære ikke Vidne om, at dette høje Ting har noget særdeles praktisk Greb paa Behandlingen af denne Sag, og det forekommer mig derfor, at der er god Anledning til nu endelig efter 7 Mars Forløb at prøve det andet Ting. Der kunde, synes det mig, fra den højtærede Krigsministers Side være saa meget mere Anledning dertil, som han jo har — det er jo ganske vist ifølge en Avisefterretning, men det er i Regeringens eget Organ, Berlingske Tidende — fortalt, at der er indtraadt en væsentlig Forandring; han var for sit Vedkommende veltilfreds med Folketinget i forrige Samling, endog saa saa tilfreds, at han talte om sine Venner i Venstre. Jeg vil gerne spørge: Kunde det nu ikke være passende, at den højtærede Krigsminister efter 7 Mars Forløb gik til at forsøge sine ny Venner? Det var maasse muligt — jeg ved ikke noget i saa Henseende — at dette og de følgende Forslag kunde faa en velvilligere Behandling fra de ny Benners Side end tidligere (Afbrydelse af Th. Nielsen). Det ved jeg ikke noget om; det kan min ærede Sidemand (Th. Nielsen) spørge Krigsministeren om. Min Stilling til disse Love er jo vel bekendt. Jeg har hvert Nar stemt mod Overgangen til 2den Behandling og vil ogsaa gøre det i Nar, og vil tilraade Tingets Medlemmer at gøre det samme. Og saa maa jeg maasse med den højtærede Formands Tilladelse sige om de 3 følgende Numre paa Dagsordenen, at min Stilling over for disse 3 Lovforslag er den samme som her. Jeg agter nemlig ikke at tage Ordet om disse 3 Love, uden der gives mig særlig Anledning dertil. Derfor vil jeg sige her, at de Betragtninger, jeg gør gældende over for dette Lovforslag, gælde ogsaa de 3 følgende.

Naar jeg saaledes tilraader at nægte Overgangen til 2den Behandling, er det ikke af Hensyn til min Stilling til Spørgsmaalet via Trangen, den meget omtalte Trang, til disse Gendarmere. Det Spørgsmaal befatter

jeg mig ikke med. Jeg gaar endog saa vidt, at jeg siger: Selv om de havde Ret i, at der var en overordentlig stærk Trang til disse Gendarmere, vilde jeg nægte Overgangen alligevel. Og hvorfor? Fordi jeg har den gode Tro til Rigsdagen, baade det ene og det andet Ting, at alt, hvad der er virkelig stærk Trang til, vil hverken Folketinget eller Landstinget modsætte sig. Man behøver ikke gennem et Magtsprog og imod Lovens at holde paa at faa det frem, som der er alvorlig Trang til. Altsaa naar jeg stemmer mod Overgangen til 2den Behandling, er det ikke af Hensyn til Spørgsmaalet om Trangen, men af Hensyn til disse Loves provisoriske Karakter, af Hensyn til den provisoriske Tilstand. Ethvert Stridt, som kan bidrage lidt eller meget til at føre os bort fra de provisoriske Tilstande, er jeg med til, og min Hovedgrund dertil er da den gamle, gamle bekendte Sætning: „Med Lov skal Land bygges“. Det er min inderlige Overbevisning, at Provisoriet's Grund er skrøbelig Grund, og at paa Provisoriet's Grund bygges man ikke Danmarks Lykke. Jeg tror, man lever paa fuldstændig falske Forestillinger, hvis man bilder sig ind, at der skulde kunne bygges noget op til Lykke og Velsignelse for dette Folk paa Provisoriet's Grund. Nævneværdige Resultater paa Provisoriet's Grund ere efter min Mening fuldstændig umulige. Derimod Lovens Grund er sikker Grund. Saa Lovens Grund — det er Betingelsen for, at det skal gaa vel til her i dette Land, og det er Betingelsen for, at vort Arbejde her paa Rigsdagen og ude i Befolkningen skal være til virkelig Lykke og Velsignelse. Det har mindre at sige, om og saa de forskellige Ansættelser brydes mod hinanden, om ogsaa der er Kamp og Strid, blot den er inden for Lovens Grund; Kamp uden for Lovens Grund virker demoraliserende og ødelæggende i mange Retninger, medens Kamp inden for Lovens Grund kan være til Velsignelse. Som sagt, dette er min Hovedgrund til paa det bestemteste at protestere mod en hvilken som helst Ting, der vidner om de provisoriske Tilstande.

Det. Hansen: Jeg har begæret Ordet om dette Lovforslag, fordi jeg, ligesom i Fjor, indtager en noget andet Stilling over for Loven end det ærede Medlem, som nu satte sig. Jeg maa maasse lige som han saa Lov til at udtale ved denne Lov, hvad jeg har at sige med Hensyn til samtlige de fire Love, der staa først paa Dagsordenen. Jeg henviser til, hvad jeg udtalte i Fjor, og vil altsaa ikke opholde det høje Ting i nogen længere Tid. Jeg anser det for